

Osudná znamení plus 666

Pečeť Boží versus znamení šelmy

Radim Passer

19. Radim Passer

Osudná znamení plus 666 Pečeť Boží versus znamení šelmy

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus. Dnes jsem trochu změnil ten pozdrav, protože jsem si vzpomněl, že když jsem jako malý kluk vyrůstal na Českomoravské vysočině, že se častokrát stalo, že za babičkou a dědečkem přišel někdo, kdo je pozdravil právě tímto krásným pozdravem. A vzpomínám si, že babička nebo dědeček vždycky odpověděli: „Až na věky.“ Já jsem se vás ale vždy snažil pozdravit tím krásným pozdravem: Milost vám a pokoj. A to bych vám rád popřál i dnes. V úvodu si opět zrekapitulujeme naši včerejší přednášku, kdy jsme mohli studovat úžasné proroctví, které se nachází u Daniela v 7. kapitole. Mohli jsme pochopit, že to proroctví jde ruku v ruce s proroctvím Daniele 2. kapitoly, kde následují čtyři světové říše. Ale především, co jsme mohli odhalit v té včerejší přednášce bylo to, že znalost originálu, tedy znalost Božího slova nás chrání před tím, abychom nemohli být svedeni padělkem. Díky Bohu za to, protože když jsme včera mohli odhalit s pomocí Bible, možná pro někoho i překvapivě, že malý roh z Daniela 7. kapitoly je papežství jako takové, tak i já sám jsem si uvědomil, i když pocházím z katolické rodiny, že také pro mě tato identifikace před 12-ti lety nebyla vůbec jednoduchá. A chvíli mi to trvalo, než jsem se s tím vyrovnal. Ale po pravdě řečeno, vše jsem si sám ověřoval v Božím slově. A to je také ta jediná cesta, ke které nás Pán Bůh vede, protože nejde jen o to, abychom si vyslechli nějaké kázání nebo přednášku, ale Bůh nás vede k tomu, abychom sami zkoumali Boží slovo a sami se utvrzovali v pravdě. A tak každému z nás, kdo upřímně touží po poznání pravdy Boží, je Pán Bůh ochoten skrze Ducha svatého být průvodcem na této cestě. Dnešní téma je pro generaci dnešních lidí klíčové. Budeme odhalovat proroctví, zahrnující blízké události. Náš postoj, který k nim zaujmeme, bude pro naši věčnou budoucnost rozhodující. I dnes budeme otevírat Bibli, tak poprosím, abychom na úvod sklonili své hlavy ke krátké modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já ti chci s velikou vděčností a pokorou ve svém srdci poděkovat za to, že jsme se znovu mohli setkat, abychom studovali tvé slovo. A tak tě i dnes večer chci prosit, abys nám dal moudrost a Ducha svatého, abychom dokázali správně porozumět tvým textům,

keré jsi nechal zapsat ve tvém slově. Modlíme se za to ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.

Dnešní úvodní příběh je přímo z Bible. Začneme známým biblickým příběhem, který se odehrál téměř před 26 stoletími.

Příběh:

Byl to veliký den pro slavného krále Nebúkadnesara, o kterém jsme tady již několikrát hovořili. Veliký den, který si zasluhoval velkolepou oslavu, okázalý průvod a královské hudebníky. Král pozval hodnostáře z celé své říše a měl to být nezapomenutelný den. Před nějakým časem, před léty měl tento král zvláštní sen. Viděl v tom snu velkou kovovou sochu. V tom snu mu Bůh ukázal dějiny našeho světa v kostce. Král si tehdy nemohl na ten sen vzpomenout, a proto mu musel Daniel odhalit nejenom výklad snu, ale i ten sen samotný. Díky Boží milosti to Pán Bůh Danielovi zjevil – to, co se králi Nabúkadnesarovi zdálo a zjevil mu i výklad. Nebúkadnesar snad ani nemohl myslet na něco jiného. Nakonec, vždyť on byl tou zlatou hlavou z onoho snu. Jeho království nemělo na celém světě ve své době konkurenci. A nyní uvidí všichni jasný projev opravdové velikosti Babylónu. Jak veliký je on, babylónský král. A tak z jakéhosi vzdoru vůči Božímu proroctví, možná patrně i z jakési osobní ješitnosti a ve víře ve své božské znaky, přikázal král svým služebníkům, aby mu udělali sochu. Sochu podobnou té, kterou viděl ve svém snu. Akorát měla jeden maličký rozdíl. Měla být celá ze zlata. Na soše nebyla tedy zlatá jen hlava, ale celé tělo. Všichni měli žasnout nad oslnivou krásou tohoto velkolepého díla. Tímto způsobem dával král světu najevo, že jeho království určitě neskončí, ale že bude trvat na věky. A tak se v ten veliký den shromáždili tisíce důležitých hodnostářů celé královské říše, aby byli svědky odkrytí Nebúkadnesarovy sochy ze zlata. Náhle celý zástup ztichl. Zazněly trumpety, a královský mluvčí hlasitě prohlásil: „Poroučí se vám, lidé různých národností a jazyků: Jakmile uslyšíte hlas rohu, flétny, citary, harfy, loutny, dud a rozmanitých strunných nástrojů, padnete a pokloníte se před zlatou sochou, kterou postavil král Nebúkadnesar. Kdo nepadne a nepokloní se, bude v tu hodinu vhozen do rozpálené ohnivé pece.“ Dan. 3:4-6. A tak zazněla hudba. Všichni lidé padli dolů a uctívali královu sochu. Ale přece ne úplně všichni. Ve velkém davu klečících lidí zůstali stát Šadrak, Měšak a Abed-negó. Byli to tři židovští mladí muži, kteří odmítli popřít svou víru v Boha tím, že se skloní a budou uctívat modlu. A brzy to viděl i král. Skutečnost, že se někdo odvážil vzepřít jeho příkazu, krále rozzuřila. Nařídil, aby provinilce přivedli před něj. Král, když viděl tyto tři Židy, tak je okamžitě poznal. Byli to věhlasní, velmi talentovaní muži s vysokou inteligencí. V minulosti jim svěřil ne jeden těžký úkol, za který nesli zodpovědnost. Tento úkol vždy věrně a bezchybně vykonali, a

proto se rozhodl projevít jim určitou laskavost tím, že jim dá ještě jednu šanci. Oslovil je každého podle jeho jména a řekl: „Nuže, jste ochotni v čase, kdy uslyšíte hlas rozmanitých nástrojů, padnout a poklonit se před sochou, kterou jsem udělal? Jestliže se nepokloníte, v tu hodinu budete vhozeni do rozpálené ohnivé pece.“ Dan. 3:15. Jakmile to král vyslovil, tak byla zřejmá jedna věc, že král bude muset tento slib splnit, protože jinak by ztratil autoritu a vážnost přede všemi lidmi. A co měli židovští mládenci nyní dělat? Co by udělala většina lidí na jejich místě? Měli uposlechnout výhružného krále a popřít svou víru v Boha? Bylo by snadné se vymluvit, že se jen jednou pokloní modle, a to v tak kritické situaci. Konec konců šlo jim o život. Nebylo v té chvíli rozumnější ukázat králi respekt? Tyto myšlenky jim však patrně vůbec nepřišly na mysl, protože Boží přikázání znali už od dětství. A jedno z bodů Desatera bylo 2. přikázání: „Nezobrazíš si Boha zpodobením ničeho...Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit...“ 2. Moj. 20:4-5. A tak jejich odpověď proto přišla klidně a bez zaváhání. Můžeme číst jejich odpověď králi Nebúkadnesarovi: „Nebúkadnesare, nám není třeba dávat ti odpověď...Jestliže náš Bůh, kterého my uctíváme, nás bude chtít vysvobodit z rozpálené ohnivé pece i z tvých rukou, králi, vysvobodí nás. Ale i kdyby ne, věz, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se nepokloníme.“ Dan. 3:16-17. Zbytek tohoto příběhu je fascinující. Král se rozlítil a nařídil rozpálit pec sedmkrát více než bylo obvyklé. Pak král přikázal, aby Šadrak, Měšak a Abed-negó byli svázáni a vhozeni do rozpálené ohnivé pece. A oheň byl tak veliký, že ti, kteří vrhli ty tři mládence do pece, tak přitom sami přišli o život. Náhle však byl král na nohou a spěchal k otevřené straně pece a volal na své poradce, že v plamenech vidí chodit čtyři muže a král Nebúkadnesar sám byl schopen rozpoznat, protože už znal určité pravdy o pravém Bohu, že jeden z nich vypadá, jako Boží Syn. Sám Ježíš vstoupil do ohnivé pece za svými věrnými služebníky a projevil se jako mocný osvoboditel. Nebúkadnesar jim přikázal, aby z pece vystoupili a k velkému údivu všech vyšli z pece bez jediného spáleného vlasu. A dokonce, jak říká Bible, jejich oděv nebyl ani cítit ohněm. Velký činitel fyzikálních zákonů si tyto zákony podrobil své vůli. Na velkou zlatou sochu se v tu chvíli zapomnělo. Hlavní událostí dne na mnoho let dopředu byla úžasná zkušenost těchto tří mladých mužů. Jejich Bůh je zachránil ze žhnoucích plamenů. Víte, jak úžasné svědectví o Boží lásce, o Boží péči o jeho věrné následovníky to muselo být pro celé babylónské království?

Vždy, když čtu tento příběh, tak mě až dojímá věrnost těchto Božích služebníků. Myslíte si, že je možné někdy v budoucnu, že nám bude opět někdo diktovat, jak máme uctívat Boha? Je možné, že budeme jako ti tři Židé čelit hrozbě trestu smrti ohledně otázky

bohoslužby? Dokážete si to dnešními očima představit? Dnes si stále, a díky Pánu Bohu za to, můžeme říci: Nikdo nám nemá právo diktovat způsob bohoslužby. Jenom to pomyšlení, že bychom museli uctívat Boha tak, jak by přikázal někdo jiný. Podle biblických proroctví je však ta největší krize v historii země teprve před námi. Ústředním tématem této poslední krize bude právě bohoslužba. Podobně jako tři židovští přátelé, tak i my, pokud se toho dožijeme, budeme jednou všichni čelit podobnému rozhodnutí. Podobnému rozhodnutí během posledních okamžiků lidské historie na této zemi. Bude to rozhodnutí, které navždy zapečetí osud každého, v té době žijícího člověka. Nebúkadnesar, mocný vládce Babylóna, nechal v Babylóně vybudovat padělanou sochu. Sochu, před kterou se měl každý člověk poklonit. Šlo tedy logicky o otázku uctívání. Druhé přikázání, které zakazuje uctívání model se stalo testem věrnosti mezi bohoslužbou pravému Bohu a mezi bohoslužbou falešným bohům. Pec byla rozpálena sedmkrát více než obvykle a přišel čas nebývalých těžkostí. A trest za neposlušnost vůči absolutní pozemské moci tehdejší doby, která ztělesňovala jak náboženství, tak politickou moc, tak tímto trestem byla smrt.

A ještě jednou v posledních dnech, jak odhaluje kniha Zjevení, sjednotí mocný světovládce církev a stát. Ústřední téma se bude opět týkat bohoslužby. Testem věrnosti během poslední doby soužení bude Boží smlouva tak, jak ji známe z Desatera. Tehdy bude znovu vydán univerzální dekret smrti. A tak nejvážnější varování všech dob obyvatelům země je zaznamenáno v knize Zjevení. Bůh zjevně považuje toto poselství za životně důležité. Pojďme si přečíst, co Bůh řekl prostřednictvím apoštola Jana: „**Kdo má uši slyš!**“ Zj. 13:9. A tak pojďme naslouchat, tomuto naléhavému poselství. Toto je vlastně poslední varování obyvatelům těsně před tím, než se vrátí Ježíš Kristus. „**Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku, bude pít víno Božího rozhorlení, které Bůh nalévá neředěné do číše svého hněvu. A bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem.**“ Zj. 14:9-10. Každý by měl pečlivě studovat toto proroctví a sám se ujistit, že nemá co do činění právě s tou šelmou a nebo s jejím znamením. Podle biblického proroctví budou v posledním čase, těsně před Kristovým příchodem obyvatelé země polarizováni, rozděleni na dvě skupiny. Na ty, kdo jsou věrni Bohu a poslouchají jeho přikázání a na ty, kdo uctívají šelmu a přijali její znamení. Velký tlak bude vyvíjen na ty lidi, kteří odmítnou uctívat šelmu a nebo přijmout její znamení. A bude to stejně tak vážná krize, jako ta, které čelili ti tři židovští mládenci, jak jsme mohli číst v našem úvodním příběhu, když stáli před králem Nebúkadnesarem. Bude to o obrovské lidské statečnosti a o tom, že naši důvěru budeme pevně vkládat do Božích rukou. „**A nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, aby měli na pravé ruce nebo na čele cejch, aby nemohli kupovat ani**

prodávat, kdo není označen jménem té šelmy nebo číslicí jejího jména.“ Zj. 13:16-17. A nakonec, jak říká Bible, bude vydán dekret, který bude odsuzovat k smrti všechny, kteří odmítli uctívat šelmu a její obraz.

„Je jí dáno, aby do sochy té šelmy vdechla život, takže ta socha mluvila a vydala rozkaz, že zemřou všichni, kdo před ní nepokleknou.“ Zj. 13:15. Vidíte tu paralelu s příběhem z Daniele 3. kapitoly? Opět zde jde o náboženské uctívání. Bude tady tedy nějaká lidská mocnost, která bude říkat: „Jestli nebudeš uctívat šelmu, nic si od tebe nekoupíme, ani ti nic neprodáme. A nakonec, jak jsme mohli číst, že tě zabijeme. Vnímáte tu podobnost s těmi třemi židovskými muži? Otázkou je tedy: A měli bychom mít obavy, když čteme takovéto texty? Je to důvod k obavám pro nás? Co na to říká Pán Bůh? Víme, že Pán Bůh je mnohem mocnější, a kdykoliv se Bůh setkává s tím největším nepřítelem člověka a Boha s ďáblem, tak Pán Bůh vždycky vítězí. Bůh obrazně říká: „Jestliže uctíváte šelmu, budete muset pít víno Božího hněvu. A tak každý člověk žijící na zemi v tu dobu bude čelit nejtěžšímu rozhodnutí ve svém životě. Otázkou je, jaké Boží soudy budou vyneseny nad bezbožnými? Odpověď je v knize Zjevení. „A slyšel jsem mocný hlas ze svatyně, jak praví sedmi andělům: „Jděte a vylejte těch sedm nádob Božího hněvu na zemi!“ Zj. 16:1. Tři ze sedmi posledních ran, které postihnou náš svět těsně před Kristovým návratem, jsou specificky zacíleny na šelmu a ty, kdo ji uctívají. A víme, že náš milosrdný Bůh nedovolí, aby jeho závěrečné soudy přišly na lidi bez varování. V tom je Pán Bůh úžasný jako v mnoha jiných věcech. On nedopustí tyto věci, aniž by nás čestně varoval předem. On nevylije ani těch sedm posledních ran na lidstvo, aniž by dal každému člověku příležitost vědět, co to vlastně je znamení šelmy a především to, co je ještě důležitější, jak se vyhnout jejímu přijetí. Se svým posledním varováním dává Bůh klíče k pochopení proroctví, abychom vůbec mohli rozumět jeho smyslu. A tak nikdo nemusí čelit této krizi bez přípravy. Je velmi důležité, abychom věděli, kde se tato moc šelmy nachází, a jak se můžeme vyhnout tomu, abychom přijali její znamení. Pojdme se podívat na toto proroctví knihy Zjevení. „Tu jsem viděl, jak se z moře vynořila dravá šelma o deseti rozích a sedmi hlavách, na těch rozích deset královských korun a na hlavách jména urážející Boha. Ta šelma, kterou jsem viděl, byla jako levhart, její nohy jako tlapy medvěda a její tlama jako tlama lví. A drak jí dal svou sílu i trůn i velikou moc. Jedna z jejích hlav vypadala jako smrtelně raněná, ale ta rána se zahojila. A celá země v obdivu šla za tou šelmou. Klekali před drakem, protože dal té šelmě svou moc, a klekali také před šelmou a volali: „Kdo se může rovnat té dravé šelmě, kdo se odváží s ní bojovat?“ A bylo jí dáno, aby mluvila pyšně a rouhavě. (Víte, co to je podle Bible rouhání? Když Ježíše obvinili z rouhání, tak mu vyčetli dvě věci. Za 1. – že je člověk a vydává se za Boha a za 2. – že si dovolil říkat, že on má moc odpouštět lidem hříchy.) A měla moc po

čtyřicet dva měsíce. (42x30=1260 dnů=let.) A tak otevřela ústa a rouhala se Bohu, jeho jménu i jeho příbytku, všem, kdo přebývají v nebi. A bylo jí dáno, aby vedla válku proti svatým, a aby nad nimi zvítězila. Dostala moc nad každým kmenem, národem, jazykem i rasou. Budou před ní klekat všichni obyvatelé země, jejichž jména nejsou od stvoření světa zapsána v knize života, v knize toho zabitého Beránka.“ Zj. 13:1-8. Zde vidíme i tu spojitost, že uctívat tuto šelmu znamená nebýt zapsán v knize života, v knize toho zabitého Beránka. Na první pohled nic pěkného. Žádné atraktivní zvířátko. Ale přesto přitahuje obdiv celého světa, jak jsme četli. Jak je to možné? Asi nevystupuje takovýmto způsobem. Nedovedu si představit, že by někdo s takovou vyzáží mohl přitahovat pozornost celého světa. Potřebujeme se ale na to proroctví podívat bod za bodem. Bůh zde opět používá prorocké symboly, aby předložil své varování tomuto světu.

Co znamená šelma? Danielovo proroctví nás učilo, že šelma představuje království nebo vládnoucí moc. Zde ve Zjevení nalézáme obraz něčeho opravdu velkolepého. Jakousi kombinovanou šelmu, která nese znaky ze všech 4 Danielových zvířat. Takové zvíře jsme ještě nikdy předtím neviděli. A pohled všech čtyř Danielových zvířat nám pomůže, abychom pochopili moc šelmy, kterou se nyní zabýváme.

Co představoval lev? Babylón. Medvěd – Médopersii. Levhart Řecko. A co to hrozné zvíře s deseti rohy? Řím.

Šelma ze Zjevení 13. kapitoly je tedy mocnost, která následuje tyto čtyři velké světové říše. A nyní nalézáme ještě jednu pozoruhodnou věc. Jen jedna moc na zemi má všechny charakteristiky uvedené v tomto proroctví. Písmo i sekulární historie nás ujišťují o správné totožnosti. Když hovořil Jan o šelmě, tak napsal: „**A drak jí dal svou sílu i trůn i velkou moc.**“ Zj. 13:2. Vypátrali jsme, že drak reprezentuje satana, protože Bible se vysvětluje Biblí. A Bible sama říká: „**A strhla se bitva na nebi...A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem...**“ Zj. 12:7-9. Takže ta identifikace draka je jednoznačná. Ale je jasné, že satan nikdy nevstupuje do boje ve viditelné formě. Jako vrcholný intrikán pracuje zamaskován. Za scénou, prostřednictvím jiných úřadů, mocností a lidí. Zjevení dává obrázek obrovského zápasu mezi satanem a Boží církví. „**Tu se ukázalo na nebi jiné znamení: Veliký ohnivý drak s deseti rohy a sedmi hlavami a na každé hlavě měl královskou korunu...A drak se postavil před ženu, aby pohltil její dítě, jakmile se narodí. Ona porodila dítě, syna, který má železnou berlu pást všechny národy, ale dítě bylo přeneseno k Bohu a jeho trůnu.**“ Zj. 12:3-5. Kdo byl tedy tento narozený chlapec? Je to těžká otázka? Ježíš Kristus. Drak, satan, je viděn za oponou, jak se zoufale snaží skrze mocnosti světa zničit Ježíše. Zničit Spasitele světa, který přišel, aby nám dal věčný život. Přišel, aby zemřel za naše hříchy a dal nám věčný život. Jaký národ byl ve vztahu ke Kristu ve službách zla?

Jaký národ působil v době Kristova narození? Když se podíváme do sekulární historie, tak narazíme přirozeně na pohanský Řím pod vládou císařů. Herodes Veliký nařídil, aby byli vyvražďeni všichni malí chlapci do dvou let, protože chtěl zabít Ježíše, jakmile se narodil. Římský guvernér Pontius Pilát odsoudil Krista na smrt. Římští vojáci ho přibili na kříž. Římská pečeť zajistila vchod do jeho hrobu. A satan tak pracoval skrze pohanský Řím, aby zničil Krista, aby zničil zachránce světa. Ale Ježíš byl vzkříšen a byl vzat do nebe přesně podle prorocké předpovědi. Lze tedy, milí přátelé, biblickým proroctvím věřit? Proroctví dále předpovědělo, že tato ďábelská moc, tedy pohanský Řím, dá svou sílu, svůj trůn i velikou moc šelmě. A naplnil tedy pohanský Řím toto proroctví? A jestliže ano, komu dal tuto moc? Během mnoha staletí používalo římské papežství dokument nadepsaný „Dar Konstantina,“ aby tak dokázalo svoje právo vůči Římu. Tento dokument, který se později ukázal jako padělek, dal Římské církvi právo vládnout v západním Římě jak politicky, tak nábožensky. Tento dokument tvořil základ k tomu, aby mohl papež použít stejnou moc, jakou má král. V r. 330 po Kr. Konstantin přestěhoval své hlavní město do Bizance a po jeho smrti bylo přejmenováno na jeho počest na Konstantinopol.

Když Konstantin odešel, zanechal své křeslo biskupovi Říma. A římský biskup se stal hlavou církve a současně i králem na trůnu. A tak došlo ke spojení církve a státu, přičemž církev vládla nad státem. Město Vatikán leží uprostřed Říma, který byl hlavním městem staré římské říše. A Římská církev pokračuje i dnes nejen jako náboženská mocnost, ale také jako politická. Téměř každý národ světa posílá své velvyslance do Vatikánu. Je ale velmi důležité mít na mysli, že proroctví hovoří o instituci, hovoří o systému. Tedy o jakémsi systému myšlení, o organizaci a nikoliv o jednotlivcích. Existuje velký počet upřímných lidí, kteří uctívají Boha, ale doposud se z nějakých důvodů nedozvěděli z Bible to, co se třeba my můžeme dozvídat v rámci těchto přednášek. A tak bližší studium charakteristických prvků Zjevení 13. kapitoly objasňuje, že se jedná o tutéž moc, která reprezentuje malý roh u Daniele 7. kapitoly. Prorok Jan řekl, že tato moc šelmy bude mít jedno důležité znamení. A to znamení se pokusí vnutit každému na světě. „**A nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, aby měli na pravé ruce nebo na čele cejch, aby nemohl kupovat ani prodávat, kdo není označen jménem té šelmy nebo číslicí jejího jména.**“ Zj. 13:16-17. Podle Božího slova musí být toto znamení symbolem vzpoury nebo nevěrnosti Boží vládě. Bible totiž jasně popisuje jinou skupinu, která nepřijme toto znamení šelmy. A to si myslím, že je pro nás z této přednášky to nejdůležitější. „**Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.**“ Zj. 14:12. Bible předvídá, že se náš svět dostane do velkého konfliktu, který bude spočívat v poslušnosti Božích přikázání. Jedna skupina jistých věřících lidí přijme

znamení šelmy, zatímco druhá skupina lidí zůstane věrná Bohu a bude zachovávat jeho přikázání a udrží si víru v Ježíše. Boží lid také přijme znamení, ale to bude jiné znamení. To bude znamení Boží, o kterém Bible hovoří jako o pečeti Boží. Bible symbolicky zmiňuje, že bude umístěno na čele Ježíšových následovníků. „A hle, jiný anděl vystupoval od východu slunce, v ruce držel pečetidlo živého Boha a mocným hlasem volal na ty čtyři anděly, jimž bylo dáno škodit zemi i moři.“ Zj. 7:2. Přátelé, když čteme tento text, tak můžeme s vděčností v srdci si uvědomit, že pořád ještě žijeme v době milosti, kdy Pán Bůh zadržuje ty poslední záchvěvy satanova hněvu a padlých andělů, že Pán Bůh zadržuje ty čtyři větry, aby ještě nebylo škozeno zemi i moři. A můžeme se podívat proč. „Neškodte zemi, moři ani stromoví, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha na jejich čelech!“ Zj. 7:3. Pán Bůh ve své veliké lásce a trpělivosti chce počkat, aby všichni lidé na celé zemi se mohli dozvědět pravdy Božího slova. Aby se mohli dozvědět pravdy o Božích přikázáních, aby se každý člověk mohl rozhodnout, jakou, v této závěrečné polarizaci zaujme pozici.

Přátelé, není žádných pochyb o tom, že bych rád volil Boží pečeť. Co byste volili vy? Není totiž nic důležitějšího. Poslední spor světové historie se týká Boží pečeti versus znamení šelmy. Mezi Božím znamením a padělaným znamením je totiž zásadní rozdíl. A co je zase důležité, jakmile objevíme Boží pečeť nebo Boží znamení, tak pro nás bude snadné objevit i to padělané znamení, které bude vnucovat moc šelmy. Bůh oznamuje, jaké je to jeho znamení nebo pečeť. Pamatujete si to? Jaká je ta Boží pečeť nebo Boží znamení? „Dal jsme jim také své dny odpočinku (soboty), aby byly znamením mezi mnou a jimi.“ Ez. 20:12. Krátce poté, co Bůh dal Izraelskému národu desky s Desaterem, tak říká Mojžíšovi: „Promluv k Izraelcům: „Dbejte na mé dny odpočinku (soboty), to je znamení mezi mnou a vámi pro všechna vaše pokolení, abyste věděli, že já Hospodin vás posvěcuji.“ 2. Moj. 31:13.

Bůh řekl, že šabat je den odpočinku, tedy sobota je znamením jeho moci. Znamením Boží stvořitelské moci. Ale nejenom to, řekli jsme si, že v Bibli v 5. Mojžíšově 5. kapitole, kde je opakováno Desatero, tak Bůh zde říká, že sobota je také znamením úžasného Božího činu lásky, tedy vykoupením člověka z otroctví hříchu. Můžeme si teď položit otázku: Když už víme, co je ta Boží pečeť, co říká lidská mocnost, že je znamením její autority? Následující citát je převzat z římského katechismu. Můžeme číst otázku: „Jaký je důkaz toho, že církev má moc přikázat náboženské svátky?“ Odpověď: Aktem změny soboty na neděli, kterou přijali i protestanté. Tak si totiž bez protestů protiřečí, když striktně zachovávají neděli a nesvěť většinu ostatních svátků, které církev přikázala.“ Další otázka: „Můžete dokázat ještě jiným způsobem, že církev má moc ustanovit den odpočinku?“ Odpověď: „Kdyby církev neměla tuto moc, nemohla by dosadit zachovávání neděle, prvního dne

v týdnu, místo zachování soboty, sedmého dne. Tato změna se totiž neuskutečnila podle autority Písma.“ (Stručný přehled křesťanského učení). A tak na základě vlastního prohlášení Římské církve je neděle znamením její náboženské autority. Římská církev ani nepopírá, že změnila den bohoslužby ze soboty na neděli. A dále říká, že její čin je „znamením její eklesiastické moci a autority.“ C. F. Thomase. Římská církev dále vyzývá protestanty, aby ukázali, proč se odvrátili od biblické soboty, aby následovali den, který byl ustanoven na základě zvyku, tradice a autoritou Římské církve. Už jsme několikrát citovali verš, který měl Daniel jako vidění od Boha: „bude se snažit změnit doby a zákon.“ Dan. 7:25. Daniel také předpověděl o malém rohu, tedy o papežské moci, že „srazí pravdu na zem a dařilo se mu, co činil.“ Dan. 8:12. Jan předpověděl, že se satan pokusí přinutit každého, aby přijal znamení šelmy. „A nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, aby měli na pravé ruce nebo na čele cejch, aby nemohl kupovat ani prodávat, kdo není označen jménem té šelmy nebo číslicí jejího jména.“ Zj. 13:16-17. A tak, aby tato moc mohla naplnit celé proroctví, pokusí se vnutit své znamení moci, a to na konci doby, všem lidem prostřednictvím občanských vlád. Jinak to v tomto světě ani není možné. Podívejme se, jak Pán Bůh jasně označuje tuto moc.

„To je třeba pochopit, kdo má rozum, ať sečte číslice té šelmy. Toto číslo označuje člověka, a je to číslo šest set šedesát šest.“ Zj. 13:18. Můžeme se, jako mnoho jiných lidí ptát: A co to znamená, to číslo té šelmy? Necháme odpovědět samo Římské papežství. Oficiálním jazykem této moci je latina. A papež je podle této teologie představitelem celé církve. Dokonce používá titul „Hlava církve.“ Já osobně, když jsem byl ve Staré Boleslavi na setkání s papežem Benediktem XVI., tak mnohokrát to tam zaznělo z pódia, že čekáme na hlavu církve. Ale v Bibli je jasně napsáno: „On, Kristus, jest hlavou těla, totiž církve.“ Kol. 1:18. Žádný člověk nemůže být hlavou církve, protože tato pozice patří výhradně Ježíši Kristu. Jeden z titulů papeže je podle tradice také Vicarius Filii Dei, což je latinský název a v češtině to znamená Náměstek Božího Syna. Z katolického týdeníku *Náš nedělní návštěvník* můžeme číst tento citát: „Katolíci věří, že církev, která je viditelným společenstvím, musí mít viditelnou hlavu.“ V latině má každé písmeno svoji číselnou hodnotu. A zde je tedy i číselně vyjádřen i jeden z titulů římského papeže podle tradice latinský výraz Náměstek Syna Božího. Když přiřadíte všem těm písmenům v tomto latinském sousloví Vikarius Filii Dei jejich číselnou hodnotu, dostanete se přesně k číslu 666. Po pravdě řečeno, zde bych chtěl říci ještě jednu věc, která je důležitá. Pro mě osobně je tento výpočet dalším dodatečným znamením, protože i bez něho nejsou žádné pochyby o identifikaci této moci. Tento výpočet je zde uveden pouze pro pořádek. Protože možná ten

důležitější význam tohoto číselného označení spočívá ještě v něčem jiném.

Číslo sedm představuje v Bibli Boží dokonalost, kdežto číslo šest, kdo byl stvořen šestého dne? Člověk. Takže číslo šest je výrazem lidské nedokonalosti. Šestka je sice nejbližší sedmičce, ale jen její nedokonalou napodobeninou. A podobně i každý, lidský falešný náboženský systém, je vždy jen nedokonalou, a tedy i falešnou napodobeninou. Ale žel, co je na tom smutné, v konečném důsledku to vede člověka do vzpoury proti Pánu Bohu. Co tedy vyplývá ze studia proroctví Božího slova? Můžeme vidět, že přichází doba a není tak daleko, kdy se bude od každého vyžadovat, aby zachovával první den týdne v přímém rozporu s Božím přikázáním. Nedávné směrnice s názvem **Apoštolský dopis Dies Domini, Svatého Otce Jana Pavla II., určený biskupům, kněžím a věrným církve, o zachovávání dne Páně (myšleno neděle) svatým**, byli poslány církevními vedoucími a nabádali, aby kladli větší důraz na zachovávání neděle jako dne odpočinku a dne bohoslužby. Nezaujalo vás na tom dopise jedno sousloví? Svatý Otec? Pojďme se podívat, co říká Ježíš Kristus: **„Vy však si nedávejte říkat „mistře“, jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratří. A nikomu na zemi nedávejte jméno „Otec“, jediný je váš Otec, ten nebeský. Ani si nedávejte říkat „Učitel“, váš učitel je jeden, Kristus.“** **Mat. 23:8-10.** Otázka k tomu dopisu ještě. Je možné, že by tento, nejspíše dobře míněný dopis Jana Pavla II. mohl připravovat půdu pro zákony, které budou prosazovat zachovávání neděle na místo biblické soboty? Ono to totiž touto formulací nekončí. Směrnice navrhuje, aby pracovali na občanské legislativě tak, aby záměry s prosazením vynuceného zachovávání neděle se realizovaly. Nepřipomíná vám to něco z toho příběhu, který jsme četli na začátku, přesně tak, jak říká proroctví? Mnozí lidé si položí logickou otázku: Má někdo znamení šelmy už teď? Tak, přátelé, tady máme dobrou zprávu, díky Bohu. Díky Bohu ta odpověď je stále ještě milosrdná. Dosud ještě žijeme v době milosti. Znamení šelmy nemá ještě ani jediný člověk. Bůh má své věrné následovníky ve všech církvích. Bůh trpělivě čeká na to pravé ekumenické hnutí, které se nebude sjednocovat na bázi různých věroučných kompromisů, které jsou ještě domluvitelné mezi jednotlivými denominacemi, jak toho jsme svědky v současnosti. To pravé ekumenické hnutí bude sjednoceno na neměnných pravdách Božího slova. Jeho znakem bude zachovávání všech Božích přikázání, jak říká Písmo svaté, včetně 4. přikázání o Hospodinově sobotě. Až znamení šelmy bude vnuceno občanským zákonem, tak každý člověk si v tu dobu bude muset vybrat mezi věrností Bohu – tedy zachováváním soboty podle Božích přikázání nebo věrnosti šelmě – zachováváním dne, který byl ustanoven lidskou autoritou. Až teprve potom přijmou lidé věrni lidské autoritě ono znamení šelmy. Každý jedinec bude procházet důležitou zkouškou. Budu poslouchat Boha anebo budu poslouchat člověka? A je

zřejmé, že tady nejde jenom o dny. Logicky nejde jenom o dny. Tady se jedná o vztah k pravému Bohu, ke Stvořiteli nebe a země, k tomu jedinému, který má moc nás vykoupit z otroctví hříchu. Anebo o vztah k tomu arcipodvodníku. Pavel napsal: „Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte – buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti.“ Řím. 6:16. To vede k životu věčnému. Každý člověk, který se toho dožije, bude zanedlouho čelit tomuto nejvážnějšímu okamžiku, té největší zkoušce, která čeká na obyvatele této planety.

Nikdo nebude moci kupovat ani prodávat, kdo nebude mít znamení šelmy. Dokážete si představit svůj život tak, že nemůžete nic koupit, a že si nikdo nic nekoupí od vás? Nejdříve přijde bojkot. Tedy ekonomický bojkot. A pak, jak jsme četli, rozsudek smrti. Ale na ty, kdo přijmou znamení šelmy, přijde sedm posledních pohrom. Takže si můžeme vybrat. Přátelé, proto je ta otázka tak důležitá, protože je otázkou života a smrti. Jediný Bůh nám může dát ze své veliké lásky a milosti věčný život. Žádná lidská autorita nám věčný život nedá. A proč je tak důležité, abychom se nyní rozhodli ctít Boha? Protože pro ty, kteří se rozhodnou ctít Boha a přijmout jeho pečeť, tak máme nádhernou, krásnou zprávu. Pojďme se zaposlouchat do textů Bible. Nebudeme sice moci nakupovat ani prodávat, může být nad námi dokonce vynesena rozsudek smrti, ale Pán Bůh zaslíbuj: „Bude mu dán chléb, vody mu potečou neustále.“ Iz. 33:16. Pán Bůh se sám postará o svůj lid, tak jako to udělal vždycky, v celé historii. Např. víme, jak vodil Izraelce po poušti, kde neměli žádnou potravu a žádné pití, ale Bůh jim vždycky dal vodu a chléb. A to Bůh zaslíbuj i pro poslední dobu. Text Žalmu 91. se týká pohrom, které přijdou na zemi. Bůh slibuj svým věrným dětem: „Nelekej se hrůzy noci ani šípu, který létá ve dne...Byť jich po tvém boku padlo tisíc, byť i deset tisíc tobě po pravici, tebe nestihne nic takového. Na vlastní oči to spatříš, uzříš odplatu, jež stihne svévolníky.“ Ž. 91:5.7-8. A další Boží zaslíbení pokračuj od 9. verše. „Máš-li útočiště v Hospodinu, u Nejvyššího svůj domov, nestane se ti nic zlého, pohroma se k tvému stanu nepřiblíží. On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách.“ Ž. 91:9.11. Bůh dává krásný slib těm, kteří se ho rozhodli následovat. Daniel, když hovoří o této době bezprostředně před příchodem Krista, tak říká: „V oné době povstane Míkael, velký ochránce a bude stát při synech tvého lidu. Bude to doba soužení, jaké nebylo od vzniku národa až do této doby. V oné době bude vyproštěn tvůj lid, každý, kdo je zapsán v Knize.“ Dan. 12:1. A apoštol Jan spatřil ve vidění ty, kteří právě zvítězili nad dravou šelmou. Pojďme se začíst do tohoto krásného textu: „Viděl jsem jakoby jiskřící moře, planoucí ohněm, a viděl jsem ty, kteří zvítězili nad dravou šelmou, nesklonili se před jejím obrazem a nenechali se označit číslicí jejího jména. Stáli na tom jiskřícím

moři, měli Boží loutny.“ Zj. 15:2. Milí přátelé, i tady a teď Bůh volá své opravdové následovníky, aby se stali součástí jeho lidu, jeho věrného lidu doby konce. A toto je závěrečná Boží výzva obyvatelům této země. Nádherné Boží zaslíbení, aby Boží lid, který je doposud ve všech ovčincích, aby Boží lid vyšel z nevěrných náboženských systémů. „Vyjdi, lide můj, z toho města, nemějte účast na jeho hříších, aby vás nestihly jeho pohromy.“ Zj. 18:4. Pán Bůh to s námi myslí dobře.

Zvolit si následování Boha určitě vyžaduje odhodlání i odvahu. Pán Ježíš Kristus nám však zaslubuje, že nám dá sílu, že všechno, co nám chybí, tak to od něho dostaneme. A s hlubokou láskou čeká na to, aby nám dal sílu, odvahu i odhodlání jej vždy a věrně následovat. Znovu jenom připomínám. Pamatujeme na ty tři židovské mladíky, kteří se odvážně, bez váhání a výmluv, i když jim hrozil trest smrti, postavili na Boží stranu? A na čí straně Velkého sporu budeme stát my? Možná, je ta otázka osobní. Na čí straně budeš stát ty? Důvěřujeme-li Bohu, on na nás nedopustí více, než jsme schopni unést. Proto nemusíme mít vůbec strach z budoucnosti. Boží slovo nás naopak vybízí, abychom se stále radovali, abychom měli pokoj v našich srdcích. Vždyť nádhera zaslíbeného věčného života je neporovnatelná s životními zkouškami na této zemi.

Mám jednu sestru v Kristu, která žije v Písku. A ona před nějakými deseti lety uvěřila a dala se pokřtít. Její manžel v tu dobu zrovna studoval Bibli. Ale ke křtu to ještě nedošlo a pak měl autonehodu a při té autonehodě zemřel. A stalo se to, že ona zůstala se dvěma nezaopatřenými dětmi sama. A více než rok měla velkou hořkost ve svém srdci vůči Pánu Bohu. A vyčítala mu, jak to Pán Bůh mohl dopustit. A pak se stalo to, že jí jednou Pán Bůh dal sen. A v tom snu viděla nádheru druhého příchodu Ježíše Krista. Viděla to, že bude stát v tom nesčetném zástupu vykoupených lidí. Zaplavil ji pocit nádherného štěstí a radosti, že se to slovy ani nedalo popsat. A v tom snu viděla, že stejný pocit tam mají úplně všichni ostatní, kteří se v tom zástupu nacházejí. A tak Pán Bůh jí v tom snu ukázal, že i ty nejhroší životní zkoušky, kterým tady častokrát musíme čelit, nejsou ničím v porovnání s tou úžasnou slávou, kterou má Pán Bůh pro každého člověka, který mu důvěřuje připravenou. A tak věřím celým svým srdcem, že Ježíš Kristus se brzy vrátí. Asi to nebude tento rok, dost možná ani ten příští, protože některé věci se podle proroctví stále ještě musejí stát. Ale věřím, že Kristův příchod je otázkou naší generace. Ježíš říká: „**Nepomine toto pokolení, než se to všechno stane.**“ Mat. 24:34. A tak Bůh naposled volá hynoucí svět, aby se připravil na setkání se svým Pánem. Pán Ježíš přichází, aby vzal s sebou domů ty, kteří se rozhodli ho cele následovat. A tak dnes večer vás chci vyzvat, trochu jinak, než jsme zvyklí. Chtěl bych, aby, pokud chcete stát na Boží straně, v tomto velkém závěrečném sporu,

pokud to tak opravdu cítíte ve svém srdci, tak se jako ti tři židovští mládenci postavte spolu se mnou k závěrečné modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl poděkovat za tvé slovo, skrze které k nám promlouváš. Děkuji ti za to, že ty jsi živý Bůh, a že tvé slovo je živé, a že promlouvá do našich každodenních situací k našim srdcím a do našich myslí. Děkuji ti za dar tvého Syna, Pána Ježíše Krista, který přišel, aby za nás zemřel, aby zemřel za naše hříchy, abychom mohli žít životem věčným. Děkuji ti Pane Bože za ta nádherná varování. Děkuji ti, náš nebeský Otče za to, že ty nás čestně varuješ předem, ale také zaslubuješ, že když tobě budeme věrní, že na nás nedopustíš více, než kolik toho jsme schopni každý z nás unést. Děkuji ti za to, že tě smím prosit, aby každý z nás, jak se tu před tebou modlíme, tebe věrně následoval ve svém životě, a aby nikdo z nás, až ty znovu přijdeš, ve tvém království nechyběl. Děkuji ti za to ve jménu Ježíše Krista. Amen.